

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΖΟΖΕΦ ΝΤΕΛΕΤ'Α

ΤΑ ΖΩΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΘΕΟΥ

(Χριστουγεννιάτικο Διήγημα)

ΠΑΝΩ σ' ένα γάδαρο, ή Παρθένος Μαρία τραβούσε καβάλλα για τή Βηθλέμ, έχοντας τόν 'Ιησοῦ μέσα στά σπλάχνα της. Ήταν τὸ βράδυ τῆς 24ης Δεκεμβρίου, ἕνα ἀπὸ τὰ κατ'ἀλεια κ' εἰρηνικά ἐκεῖνα βράδια τῆς 'Ανατολῆς. Ὁ λιγνὸς γάδαρος βάδιζε τριπέλεκτα στὴν παχειὰ ἄμμο. Κι' ἀπὸ ἄσσο του, ὁ Ἅγιος Ἰωσήφ τοῦ ἐμαστίγωνε τὰ μεριά μ' ἕνα πράσινο καλάμι.

Περνοῦσαν ἀνάμεσα ἀπ' τὴ βιβλικὴ ἔξοχῆ, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ χωράφια μὲ τὴς κολοκυνθῆς καὶ τὰ μικρὰ δάση μὲ τοὺς κέδρους. Ἐκανε ἔσθητ' ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ τὰ γένεια τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ ἔλαμπαν ἀπ' τὸν ἰδρωτά.

Κι' ἔξαφνα ἔπεσε ἡ νύχτα, ὅπως χύνεται ἀπὸ ψηλὰ ἕνας ἀήρτος. Ἡ Παρθένος ἔνοιωσε τὸν ἑαυτὸ της πὸ βαρὺ καὶ πὸ κουρασμένο, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν, καὶ κρέμασε τὰ χέρια της ἀπὸ τὴ μιά μεριά κ' ἀπὸ τὴν ἄλλη, δίχως νᾶχη πειὰ καμμιὰ ἔλπιδα, καμμιὰ δύναμη. Τὸ στήθος της ἀνεβοκατέβαινε βαρειά καὶ τὰ μάτια της ἦσαν χαμένια σ' ἀγνώστους κόσμους. Καὶ κάθε τόσο ἀναστενάξε μ' ἕνα μικρὸ παράτονο :

— Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θά φτιάσω ποτὲ στὴ Βηθλέμ, Ἰωσήφ ! Ὁ Ἰωσήφ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ τὸ γάδαρο καὶ νὰ τὸν σπρώχνει. Περνοῦσαν τώρα κατὰ χωράφια, γεμάτα ἀλοφακιές.

Ὁ γάδαρος ἐστριφογύριζε πεισιματάρια στὸ ἴδιο μέρος. Ἄρχισε νὰ χαλάη τὸν κόσμο μὲ τὰ γκαρισμάτα του καὶ τέλος στάθηκε.

Ἔχαν φτάσει σ' ἕνα μέρος χλοερὸ, κάτω ἀπὸ ἕναν πράσινο θόλο πὸν τὸν ἔφτιαχναν τὰ μακρὰ κλαδιὰ τῶν δέντρων. Ἡ Παρθένος, μὲ κλειστά μάτια, γλόστρησε ἀπ' τὸ ζῶο καὶ κατέβηκε στὴ γῆ. Ἐνοιωσε πὼς ἦταν βαρειά, λὲς καὶ θά πέθαινε. Ὁ ἀήρας ἦταν ζεστός, βαρὺς, γεμάτος ἀρώματα, καθὼς ἐρχόταν ἀπὸ μακρὰ, ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα.

Ὁ Ἰωσήφ ἐκόνταξε τὴν ὥρα ψηλά στ' ἄστρα καὶ κατ'ἀλαβε πὼς πλησίαζαν μεσάνυχτα. Ἐσκόπησε τότε ἑπάνω ἀπ' τὴ Μαρία κ' ἄρχισε νὰ τῆς τρίβη τὸ μέτωπο ἀπαλά. Ἐκεῖνη ἀνέτηνε μὲ δυσκολία καὶ κάθε τόσο ἄφινε κ' ἀπὸ ἕνα πονεμένο ἀναστενάγμια.

Κι' ἔξαφνα, ἐκεῖ, στὴν ἐρημιά, κάτω ἀπ' τὸν ἀνοιχτὸ οὐρανὸ, ἑλάνω σταῖ βροῦα κ' ἀνάμεσα στοὺς φουντωτοὺς κέδρους, ἡ Παρθένος ἔφερε στὸν κόσμο τὸν μικρὸ Ἰησοῦ.

Τὸ πρῶτο σμῆμα τῆς ζωῆς εἶνε τὸ κλάμα. Γι' αὐτὸ κ' ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἄρχισε ἀμέσως νὰ κλαίη, ἔτσι ὀλόγμνος, κάτω ἀπ' τὸ φῶς τῶν ἀστρῶν πὸ ἔκανε χρυσορόδινο τὸ σωματάκι του. Ἄρχισε νὰ κλαίη κ' ἀμέσως ὅλη ἡ γῆ ἐτέντωσε τ' αὐτὴ της. Ὅλος ὁ κόσμος ἐσώπασε γιὰ μιὰ στιγμή, σὴν νὰ κοίτησε τὴν ἀναπνοή του. Παντοῦ, τριγύρω, ἀπ' τὰ μικρὰ βοινὰ μὲ τὴς ἑλῆς ὡς πέρα στὴν ἐρημὸ τῆς ἄμμου, ἕνα—ἕνα, ὅλα τὰ πλάσματα τῆς Δημιουργίας συγκινήθηκαν. Ἄκόμια κ' ἡ πέτρες, πὸν εἶνε πάντα τόσο ἀναίσθητες, λὲς καὶ ῥάγιασαν ἀπ' τὴ λήθη.

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλα, συνταράχτηκε καὶ ζήτησε τὸ βασίλειο τῶν ζῶων. Κάτω ἀπ' τοὺς δορυμούς, κοντὰ στὴς πηγές, ἑπάνω στοὺς βράχους καὶ μέσα στοὺς γκαρεοῦς, ἄρχισε μιὰ παράξενη φασαρία. Τὰ ζῶα, μὲ μιάς, ἔσπρωχόθηκαν θαιπωμένα καὶ μ' ἄγρυπνο τὸ ἔνστικτο. Τὰ πονιὰ ἔβγαλαν τὸ κεράλι τους κάτω ἀπ' τὴ φτεροῦγα καὶ κῦτταξαν τριγύρω ἀνίσχυα. Κι' ἀπὸ τὴν Ἄνατολή ὡς τὴν Δύση, ἡ ἴδια πνοὴ ζήτησε καὶ συνέταπεινε τὰ ζῶα καὶ τὰ πονιὰ.

Καὶ χίλια πόδια ξεκίνησαν ἀμέσως. Καὶ χίλιες φτεροῦγες ἄρχισαν νὰ χτυποῦν τὸν ἀέρα. Ἦταν ἕνα παγκόσμιο ζήτημα. Καὶ σὴν ἀπὸ κάποιο θαῦμα, ὅσπε μὲ παγίδα δὲν ἔπασε κανένα τσακάλι ἐκεῖνη τὴ νύχτα, ὅσπε μιὰ θηλεῖα δὲν ἔπασε καμμιὰ νυφίτσα. Ἐβλεπε νὰ τρέχουν πλάι—πλάι, ἑπάνω στ' ἀσημδαχτία μονοπάτια τῆς ἀγριόγατας καὶ τοὺς τυρλοπόντικους, τοὺς βατράχους καὶ τὴς βροβερίτσες. Στὸν οὐρανὸ πέτοσαν ἀδελφομένα τ' ἀρπαχτικά πονιὰ καὶ τὰ τριτωκάρυδα. Κι' ὅλα σκόρπιζαν γύρω μιὰ συναυλία ἀπὸ

γλυκεῖες, κροσιτάλλινες ἢ βραχνῆς φωνές. Ἐσοῦζαν τὰ κουνάβια, ἡ καλιακούδες, στρίγγιλιζαν ἡ νυχτερίδες. Ήταν μιὰ παράξενη συμφωνία ἀπὸ: κοινὴ! κοινὴ!, ἀπὸ εἶτε! τίς! τίς! τιάξ!, ἀπὸ: εἰτῶ! τζᾶ! τζᾶ!, ἀπὸ: κσοῦ! κσοῦ! κσοῦ!, ἀπὸ: κροῦ! κροῦ! κροῦ!, ἀπὸ τὰ ναυνοῦσιματα πὸν ἄφινε τὸ ἀγγελικὸ κουνάβι, ἀπὸ τὴ βραχνὴ φωνὴ τοῦ κόρακα καὶ τὸ χαρούμενο αἰατὶ! ταρὶ! ταρὶ! κ' ἀπὸ τὸν παλαιὸν παιχνιδιάρη κότευκα. Ήταν μιὰ πρωτάκουστ' αὐτὴ μιὰ παράξενη ἀρμονία....

Πρῶτη λοιπὸν ἔφτασε στὸ μέρος πὸν γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡ κοουβάγια. Ἐκοῦρνιασε μὲ τὸ ἕνα πόδι ἑπάνω στὸ κλαδι μιάς σκουμοφιάς, στάθηκε μιὰ στιγμή ἀκίνητη, μὲ τὸ μάτι κερφομένο, σὴν χοροφύλακας, κ' ἔπειτα τινάχτηκε καὶ μὲ τὸ ῥάφιρος καὶ τὰ νύχια της ἐμάδησε ἑπάνω στὸν μικρὸ Ἰησοῦ ἕνα σωρὸ φτερὰ. Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ἕνας ὀλόασπρος λαγὸς φανερώθηκε μὲ τὰ μεγάλα αὐτιά του. Ἐπῆγε κοντὰ στὴν Παρθένο μὲ χλια—δὺο σκιρτήματα, μυρίζοντας τὰ χόρτα κ' ἔγειρε μπροστὰ στὸ μικρὸ Θεό.

Μὰ τώρα πειὰ περνοῦσε ἡ νύχτα. Ήταν ἡ ὥρα πὸν ἡ σκιά ἀρχίζει νὰ ροδίζει. Κι' ὅσπε ἑφάνηκαν τὰ πρῶτα φέγγη τῆς αὐγῆς, νόμικες πὼς ἔλαμπαν φτεροῦγες ἀγγέλων. Ὁ Παράδεισος δίχως ἄλλο ἔχει τὸ χροῦμα τῆς αὐγῆς.

Τὸ πρῶτο ζήτημα μοιάζει πάντα σὴν νὰ σημαίνει κάποιοις ὄρθος. Μὲ τὴν πρῶτη ρόδινη ἀχτίδα, ἕνας κορυδαλὸς πέταξε πάνω ἀπ' τὸν Ἰησοῦ μὲ τὴν ἀσημωτὴ οὐρά του, κελαιδώντας χαρούμενα.

Ἡ Παρθένος ἐνανούριζε τὸ Βρέφος στὴν ἀγκαλιά της, κάτω ἀπ' τὰ πρῶτα τριαντάφυλλα τῆς αὐγῆς καὶ μοιροῦριζε κάθε τόσο στενωχωρημένη:

— Τί ἔχεις, μικροῦλη μου Ἰησοῦ ; Γιατί μοῦ κλαίεις ; Τί ἔχεις ; Ὁ Ἰωσήφ, κουρασμένος, κοιμόταν πειὰ κάτω ἀπὸ μιὰ βελανιδιά.

Στὴ δευτέρη ρόδινη ἀχτίδα τῆς αὐγῆς, ἀκούστηκε τὸ ἀηδόνι. Ἐστρώπωσε μέσα ἀπὸ μιὰ κουροξυλιά, ὀλόαιμτρο καὶ βελουδῖνο, μελαχρινὸ σὴν ἡλιοψημῖα, ἐκάθησε σ' ἕνα κέδρου πὸν ἀστραφετὲ ἀπ' τὴν πᾶχη καὶ χωρὶς πολλῆς ἱστορίας ἄρχισε τὸ ἀούγαριτο κελαιδισμό του.

Ὁ μικρὸς Ἰησοῦς, γιὰ μιὰ στιγμή, γύρισε τὰ μάτια του καὶ κόνταξε τὸν κέδρου πὸν ἀντηχοῦσε ἀπ' τὸ γλυκὸ τραγοῦδι κ' ἔπειτα.... Ξανάρχισε πάλι τὰ κλάματα.

Πέρασε τότε μιὰ τελλὴ συντροφιά ἀπὸ σπουγγίτια κ' ἔπειτα ἕνα σωρὸ φλόρια καὶ σουσουράδες καὶ σπῖνοι καὶ καρδερίνες, πὸν μὲ σκιρτήματα ἀπὸ κλαδάκια σὲ κλαδάκια, ὀλόαφα, χαρκετοῦσαν μὲ τὰ κελαιδισμάτα τους τὸν Ἰησοῦ καὶ πάσχιζαν νὰ τὸν διασκεδάσουν.

Μὰ ὁ μικρὸς Ἰησοῦς ἔκλαιγε κ' ὅλο ἔκλαιγε....

Ὁ Ἰωσήφ ἐξέτηνε τότε ἀτότομα καὶ τρώμαξε δταν εἶδε, ὅτι ἔκλαιγε τὸ Βρέφος. Σηκώθηκε ἀμέσως, ἔπῆρε στὰ χέρια του τὸν μικρὸ Ἰησοῦ κ' ἄρχισε νὰ τὸν χορεῖν καὶ νὰ πασχίζει νὰ τὸν διασκεδάσει. Τὸν κουνούσε στὴν ἀγκαλιά του, τοῦ γελούσε, τοῦ ἔπαιζε καὶ τοῦ ἔδειχνε τὸν ἥλιο. Ἐπῆσε μάλιστα καὶ μιὰ πεταλοῦδα τοῦ καλοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ τὴν ἔδειξε, ἑπάνω στὸ δάχτυλό του. Ἡ πεταλοῦδα ἔτρεμε κ' ἀνοίγωντας σὲ μιὰ στιγμή τὰ φτερὰ της, ἐπέταξε μακρὰ. Ἄρπαξε τότε ὁ Ἰωσήφ μιὰ μέλισσα, καθὼς περνοῦσε, καὶ τὴν ἔβαλε μέσα στὸ χερί τοῦ Ἰησοῦ. Κι' ἡ μέλισσα ἄφινε ἐκεῖ μιὰ μικρὴ σταγόνα μέλι, τὴν ὥρα πὸν ἀνέβαινε ὁ ἥλιος στὸν ὀρίζοντα, ἀνάμεσα σὲ δὺο πεῦκα κ' ἔκραζε ἕνας πετεινός, στὸ λειβάδι μὲ τὰ κελαιδία καὶ τὴς μέντες, ὀλο χαρὰ.

Μὰ καὶ πάλι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἔπαψε νὰ κλαίη κ' ὁ Ἰωσήφ σηκώθηκε ἀπελπομένος κ' ἄρχισε νὰ πηγανοῦρχεται μέσα στὸ χωράφι, ναυνορίζοντας τὸν μικρὸ Θεό, πὸν δὲν μποροῦσε νὰ μεροῦση.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή, μ' ἕνα ὑπόκαφο βουητὸ, ἔφτασε ἕνα κοπάδι μέλισσες καὶ σκόρπισε μέσα στὰ δέντρα. Θὰ ἔλεγε κανεῖς, ὅτι ἔχαν ἔρθει ὄρατοι ἄγγελοι.

Νὰ σὲ λίγο κ' ὁ κύριος σκαντζόχοιρος, φουντωτὸς σὴν ξερὸ θυμῶρι. Τὸ ρόδινο μουσουδάκι του ἀνασηκώονταν κάθε τόσο, περιέργγ. Καὶ κάθε τόσο ἔφταναν κ' ἄλλα ζῶα κ' ἄλλα πονιὰ τοῦ καλοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἰωσήφ, καθὼς τραβούσε πάντα ἐμπρός, ἔφτασε σ' ἕνα στρωγυλὸ καὶ ἴσιο θῦμα, σὴν σκηνὴ θεάτρου. Ἐκεῖ ἑλάνω, ἐνὸ κατα-

πράσινο χαλί της γλότης, καμμά δωδεκαριά λαγοί έπαιζαν όλό-
τελλοί.

— Για ίδες πώς παίζουν οι λαγοί ! έπε ο 'Ιωσήφ στον μικρό 'Ιη-
σοφ, που είχε ανάψει άτ' το κλάμα.

Κι' άλήθεια, τά δώδεκα λαγουδάκια έχορευαν με μεγάλη σοβα-
ρότητα, άλλοτε όρθια κι' άλλοτε στριφουρίζοντας σαν οδοφρές. Κα-
τέβωζαν τó ένα αύτι, έστήλωναν τó άλλο όρθιο και μ' ένα κρυφό
γέλιο, (μά την πίστι μου, έγελούσαν !) αποτραβιόντουσαν στις ά-
κρες, τó ένα άπέναντι άτ' τó άλλο κι' έπειτα προχωρούσαν σαν πα-
λητάσι, μ' ευγενικές ύποκλίσεις, λύνιζαν τά μπροστινά πόδια τους
και με μιά άπότομη στροφή έκαναν τούμπες στον άέρα.

Με χίλιες—δύο γκιμάτσες, με χίλια—δύο παιχνίδια, τά άσπρα
και σταχτιά λαγουδάκια έχορευαν επάνω στο καταπράσινο χαλί.

Γιά μιά στιγμή, ó μικρός 'Ιησούς χαιμογέλασε μπροστά σ' αυτό
τό φροντισμαγοριό θέαμα. Κι' έπειτα, άρχισε πάλι να κλαίη, πώ
δυνατά άπό πριν.

'Ο 'Ιωσήφ τόν έδωσε τότε στην Παρθένο κι' εκείνη εκάθησε
κάτω άπό μιά άμυγδαλιά κι' έπεριμένε να γίνη κά-
ποιο θαύμα...

Τήν ίδια στιγμή, μιά βερβερίτσα άρχισε να παί-
ζη και να χοιμέται άτ' τά κλαδιά της άμυγδαλιάς,
επιδέξια σαν άρκοβάτιδα, με τέτοιους μορφασμούς,
πού σ' έκανε να ξεκαρδίζεσαι στα γέλια.

Μά ó μικρός 'Ιησούς έκλαιγε κι' όλο έκλαιγε...

'Η Παρθένος Μαρία παραπονιόταν τώρα και χτυ-
πούσε τó στήθος της άτ' τή λύπη.

Τί να τού κάνη ; Τί ήθελε άραγε ó μικρός 'Ιη-
σοφς ;

'Εκείνη τή στιγμή έπέρασε μιά άλεπού, μιά μη-
τέρα άλεπού, κι' έγειρε εκεί πώ πέρα στις άλισφακιές
γιά να βυζάξη τά μικρά της.

'Η Παρθένος τότε κατάλαβε, Χαιμογέλασε και τó
πρόσωπό της φωτίστηκε άπό μιά ιδέα πού έλαμψε
στό νού της.

*Ανοιξε άμέσως τó φρόνιά της και βιαστικά, άτ'
τό μέρος της καρδιάς, έβγαλε έναν όμορφο και πά-
ναγγο μαστό και τόν έδωσε στό Παιδί της. Κι' ó μι-
κρός 'Ιησούς, θαμπωμένος άτ' τή χαρά του, άρχισε
να βυζαίνει μ' ένα ευτυχισμένο γαιούγελό στα γείλη...

ZOZEΦ NTEATE-TA

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒ'ΖΟΥΜΕ

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

"Ένα χαριτωμένο ανέκδοτο τού Δουμά. 'Ο πρίγκιψ πούγινε
ποιητής.... «για να σκοτώση τήν ώρα του! Τά τεράστια
πούρα τού βασιλέως 'Εδουάρδου, τά σέρτικα τού Φραγκί-
σκου 'Ιωσήφ και τά λεπτά, μυρωδάτα τσιγάρα τού τελευ-
ταίου Τσάρου, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Παρουσιάστηκε μιά μέρα στον 'Αλέξανδρο Δουμά, ένας φίλος
του μ' ένα βιβλίο πολυτελούς έκδόσεως στό χέριο.

— Τί είν' αυτό ; ρώτησε ó Δουμάς.

— Φιλολογικό γεγονός ! άγαπητέ μου, έπε θριαμβευτικά ó φίλος
του. Είνε ή ποιητική συλλογή τού πρίγκιπς Β... Τά ποιήματα αυτά
τά έγραψε εγώ να σκοτώση τήν ώρα του, καθώς λείει μετριοφρο-
νέστατα κι' ó ίδιος. 'Αλλά δέν έχει να κάνη. "Έγραψε άριστουργή-
ματα,

'Ο Δουμάς πήρε τότε τó βιβλίο κι' άρχισε να
διαβάζη.

— "Ε, πώς σου φαίνεται ó νέος μας ποιητής ;
τόν ρώτησε σέ κάποια στιγμή ó φίλος του.

Και ó πνευματώδης συγγραφέας άπάντησε :

— "Οπως θά σου φανώσουν κι' εγώ, άγαπητέ
μου, αν άποφάσιζα να.... γίνω πρίγκιψ εγώ να
σκοτώνω τήν ώρα μου !

'Ο βασιλεύς της 'Αγγλίας 'Εδουάρδος, δέν έ-
κάνιζε ποτέ άτ' τά κοινά πούρα πού κυκλοφορού-
σαν στην άγορά.

Συνήθιζε να καπνίζη τεράστια πούρα 22 εκατο-
στομέτρων μήκους και πάχους 6. Τά πούρα αυτά
κατασκευάζόντουσαν στην 'Αβάνα, άπό έξαιρετον
καπνό, διαλεγμένο ιδιαίτέρως γιά τόν βασιλέα κι'
έκότιζαν πέντε φράγκα χροιά τó καθένα. 'Ο έρ-
γάτης πού τά κατασκεύαζε, πληρωνόταν ένα φράγκα
χροσό τó καθένα !

'Ο ατσοκράτορ της Αύστρίας πάλι, ó Φραγκί-
σκος 'Ιωσήφ, εκάνιζε πούρα με έπιστόμιο άπό λε-
πτό καλάμι, όπως εκείνα πού κατασκευάζονται στή
Βιργίνια της 'Ιταλίας. 'Ο καπνός όμως των πούρων
αυτών ήταν τόσο σέρτικος, πού όσοι έπιχειρούσαν
να καπνίσουν άτ' τά ίδια πούρα, πνιγόντουσαν άτ'
τό βήχα.

'Ο τελευταίος Τσάρος τής Ρωσίας, τέλος, έ-
κάνιζε λεπτά μυρωδάτα τσιγάρα.

"Όταν ó περιφημος συγγραφέας τού «Βίου τού
Χριστού» 'Ερν. Ρενάν, έτοιμαζόταν να ταξειδέηη
στη Συρία γιά έπιστημονικούς σκοπούς, ένας φίλος
του τόν ερώτησε :

— Καί τó όπλο σας ; Δέν θά πάρετε κανένα όπλο
μαζύ σας ;

— Τί να τó κάνω ; ρώτησε χαιμογελώντας ó Ρενάν.

— Μά, γιά να άμύνεσθε έναντιόν των ληστών.

— Ποιών ληστών ;

— Μά δέν ξερετε, ότι ή Συρία εινε γεμίτη άπό
ληστές ; Σάς χρειάζεται όποσδήποτε ένα πιστόλι !

— Δέν θά κάμω αύτή τήν άνοησία να πάρω ό-
πλα μαζύ μου, έπε ó Ρενάν κουνώντας τó κεφάλι
του. Γιατί τότε ίσα—ίσα ύπάρχει κίνδυνος να με λη-

στέψη ó πρώτος τυχόν, παίρνοντάς μου πρώτα—πρώτα.. τά όπλα !

Κάποτε, ó Γάλλος πλοίαρχος Μονρών έκρατέιτο αιχμάλωτος, ός
βιοππος κατασκοπίας, σ' ένα άγγλικό πολεμικό καράβι. Μολονότι δέ
ήταν ύπό άσθηράν έπιτήρησην, τά γεύματα έτρωγε μαζύ με τούς
άξιωματικούς τού πλοίου.

"Ένα βράδυ λοιπόν πού στό τραπέζι είχε παρακαθήσει κι' ó "Αγ-
γλος κυβερνήτης, ó Μονρών σηκώθηκε σέ κάποια στιγμή γιά ν' ά-
παντήση στην πρόποσι ενός άτ' τούς συνδαιτημόνας. 'Ο κυβερνήτης
όμως, ó όποιός έδειξε άτ' τήν πρώτη ήμέρα άποστροφή πρós τόν
Γάλλο αιχμάλωτο, τόν διέκοψε άτότομα, λέγοντας :

— Δέν έπαι κανείς εις ύγειαν τών Γάλλων γιά ν' άπαντήσετε. Οι
Γάλλοι εινε όλοι τούς παληάνθρωποι, χωρίς καμιάν έξαιρεσι !

— Εγώ, άπάντησε άτάρα-
χος ó Μονρών, θά πώ εις ύ-
γειαν των "Αγγλων. Είνε όλοι
τους τζέντιλεμαν... εκτός έ-
λαχίστων έξαιρέσεων....

Κόκαλο ó "Αγγλος κυ-
βερνήτης.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΗ ΝΛΑΦΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΧΤΥΑ

Τó καινούργιο δίχτυ ποτέ δέν πάνει γέριμο πούλι.
Δ α ν ι κ ή

Άν είν' όλα ψάρια όσα βροσκονται στό δίχτυ.
'Α γ γ λ ι κ ή

Τά δίχτυα είν' γιά τά σπουργίτια κι' όχι γιά
τούς άετούς.

Με μιά κλωστή μονάχα δέν πλέζεται τó δίχτυ.
Κ ι ν έ ζ ι κ ή

— ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Κάθε καινούργιο πράγμα είνε κι' ώραίο.
'Ι τ α λ ι κ ή

Τίποτε δέν είνε πώ καινούργιο, άπό κείνο πού
τόχοιμε ξεχάσει γιά πολόν καιρό.

Δ α ν ι κ ή
Τό καινούργιο μās άρέσει πώ πολύ, μολονότι τó παλιό είνε πάντα
πώ καλό.

— ΓΙΑ ΤΗ ΧΑΡΑ

'Η χαρούμενη βραδεία συχνά φέρνει στενόχωρο πρσί.
Δ α ν ι κ ή

'Η χαρούμενη καρδιά κλώθει άκόμα και λινάρι.
Σ ε ρ β ι κ ή

"Όλες ή χαρές τού κόσμου δέν μπορούν να διώξουν ούτε μιά
άσπη τρίχα άτ' τó κεφάλι σου.
'Ι ν δ ι κ ή

'Η χαρά κι' ή ευτυχία γεννήθηκαν δίδυμες στον κόσμο.
Β ύ ρ ω ν

Κάθε ζωή έχει τή χαρά της και κάθε χαρά τó όριό της.
Δ α ν ι κ ή

'Η λύπη κι' ή χαρά συνήθως διαδέχονται ή μιά τήν άλλη.
'Α ρ α β ι κ ή

'Η λύπη κι' ή χαρά έχουν
γεντονικές τις πόρτες.

Γ ε ρ μ α ν ι κ ή
(Τις χαρές σου να τις λές
πάντα στους άλλους, μα τις λύ-
πες σου να τις κρύβης άτ' όλους.

Κ ι ν έ ζ ι κ ή

'Η χαρά δέν είνε κήμα μόνο
των πλουσιών. 'Ο ρ έ τ ι ο ς

Τό καλύτερο, τ' ώραίότερο, τó πρακτικότερο και τερπνό-
τερο δώρο γιά τις γιορτές

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΤΟΥ 1933

130 σελίδες πλούσια εικονογραφημένες και με έκλεκτή ύλη.
Δραχμαί 25.